

til 1. April saaledes som foreslaaet i § 47. Jeg tror, der vil være saa mange vigtige Spørgsmaal at overveje, at det ikke vil være muligt at naa til en saa hurtig Vedtagelse af Loven, og jeg skulde ogsaa mene, at dette i og for sig ikke var nødvendigt, fordi, som allerede den ærede foregaaende Taler gjorde opmærksom paa, den midlertidige Lov af 1. December 1920 lige saa lidt som — kan jeg tilføje — Loven af 15. December 1920 om Sygehjælp til Invalider er tidsbegrænset. Saa jeg kan ikke se, at der foreligger nogen tvingende Nødvendighed for, at et saa vigtigt og i mange Menneskers Velfærd saa dybt indgribende Lovforslag som det foreliggende skulde forceres frem med en saadan Hast.

Det ærede Medlem Hr. Trier sagde, at det foreliggende Forslag var Mosaikarbejde, at det var en underlig Blanding af dansk og af tysk Lovgivning, og han udtalte, saa vidt jeg forstod ham, i denne Forbindelse, at man kunde rejse det Spørgsmaal, om det, naar det nu en Gang var nødvendigt at have særlige Bestemmelser for de sønderjydske Landsdele i Overgangstiden, saa overhovedet var paakrævet at fremsætte et Forslag og vedtage en Lov som den, der her foreslaas vedtaget, der repræsenterer en Blanding af vidtforskellige Lovgivningsprincipper. Man kan selvfølgelig rejse dette Spørgsmaal, men jeg skulde mene, at efter at de dansk-tyske Forhandlinger er afsluttet, og efter at Danmark ved Traktat har paataget sig Forpligtelsen til en fyldestgørende — ganske vist af Danmarks frie Skøn afhængig, men fyldestgørende — Forsørgelse af de militære Invalider og saadannes efterladte i de sønderjydske Landsdele, vil det være naturligt, at en Lov, der i sig selv er en midlertidig Lov, afløses af en Lov, der har Varighedens Karakter. Det er beklageligt, at det under de dansk-tyske Forhandlinger ikke lykkedes at opnaa nogen Affindelsessum fra tysk Side til Bestridelse af de Omkostninger, som den Byrde, Danmark herved paatog sig, var forbundet med, og det er ikke det Standpunkt, man fra tysk Side har indtaget ved tidligere Fredsslutninger, saaledes hverken i 1864 eller i 1870—71 efter den fransk-tyske Krig. Men den traktatlige Forpligtelse til at indføre en varig Lovgivning, der paa fyldestgørende Vis ordner dette Spørgsmaal, paahviler Danmark, og det forekommer mig derfor, at det er nødvendigt at skride til en Lovgivning som den, der her foreligger.

Men dermed er der ikke sagt noget om, hvorvidt i alle Enkeltheder de her fore-

slaaede Regler træffer det rigtige. Der er adskillige Punkter, paa hvilke det fremsatte Lovforslag efter mit Skøn betyder et stort Fremskridt, og jeg vil blandt disse kun nævne 3. Jeg finder, det er et Fremskridt, at man her er gaaet bort fra den Lovgivning, paa hvilken den tyske Invalidforsørgelse hviler, for saa vidt den skelner imellem en Beskadigelse, der er paadraget under selve Krigstilstanden ude ved Fronten, og Beskadigelse, som er sket bag ved Fronten, i Garnison eller lignende, altsaa er gaaet bort fra den Forskel, der er i den tyske Lovgivning mellem Krigstjenestebeskadigelse og Beskadigelse ganske vist under Krigsforhold, men ikke ved Udførelsen af selve Krigstjenesten. Thi den Beskadigelse, der kan være paadraget, eller det Tab, den paagældende Familie gennem Forsørgerens Død kan have lidt, er selvsagt ganske den samme, hvad enten Beskadigelsen er sket eller Tabet er lidt ved Fronten eller bag Fronten. Det er glædeligt, at det her fremsatte Lovforslag ophæver denne Forskel. Jeg betragter det ligeledes som et betydeligt Fremskridt — og heri er jeg ganske enig med den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti (Trier) —, at den i Lov af 15. December 1920 fastsatte Sygehjælp til militære Invalider nu centraliseres under Invalidenævnet. Det fremgaar jo af Bemærkningerne til Lovforslagets §§ 15—22, at den hidtil ydede Sygehjælp har været administreret paa tre forskellige Maader, og det er indlysende, at den Ordning, man hidtil har arbejdet med, var uholdbar i Længden. Den her foreslaaede Ordning er i alle Tilfælde et betydeligt Fremskridt og sikrer en ganske ensartet Behandling af alle de mange forskellige Spørgsmaal, man bliver stillet overfor. Jeg betragter ligeledes den Specialisering, der findes i § 3, som et Fremskridt, herunder at man nu ogsaa under Invalidforsørgelsen inddrager den Skade, der kan være voldt som Følge af Internering i Koncentrationslejre.

I øvrigt skal jeg nøjes med at fremsætte nogle Bemærkninger til enkelte af de foreslaaede Paragraffer. I § 1 bestemmes hele den Kreds, der overhovedet kommer i Betragtning. Her vil jeg gøre opmærksom paa, at det sikkert vil være nødvendigt i Udvalget nøje at overveje den Formulering, som Bestemmelserne om Erhvervelse af dansk Indfødsret som Forudsætning for Invalidforsørgelse har faaet i det foreliggende Lovforslag. Det hedder i 3die Stykke: „Naar Omstændighederne taler derfor, kan Forsørgelsen ogsaa tilstaaes herhenhørende Invalidere og efterladte, der